

Разсъмваше се. Скоро микробусът пристигна в двора на кооперацията, където беше новата квартира. Нора и Донехра пренесоха госпожа Хронхра в стаята, определена за нея и Дахра. Сидо Йинкс се качи също и остави кутията със златните пластинки на масичката в хола. Взе таблета, с който бяхме осъществявали през цялото време видео връзка и каза на Адон:

- Можеш да преброиш пластинките и да ми върнеш фактурата. Смятам да я сторнирам.

Адон кимна и започна да брой пластинките.

- Сигурен ли си, че тази фактура има стойност? - попитах аз Сидо Йинкс.

- Разбира се – уверено ми отговори той.

- А касовата бележка? - показах му я аз.

- Какво касовата бележка? - учуди се Сидо Йинкс.

- Наясно ли си, че плащания на такива големи суми не може да се извършват в брой? - попитах го аз.

- Как да не може? - погледна ме наивно Сидо Йинкс.

- Трябва да бъде по банков път – обясних аз.

- Нали съм издал касов бон? - продължаваше да упорства Сидо Йинкс.

- А касовият ти апарат от кога е? - погледнах Сидо Йинкс в очите и той се смути.

- Ами... - започна той, - защо? Какво му е на касовия апарат? Нали работи? В сервиза го фискализираха.

- Просто попитах от кога е? - повторих въпроса си аз.

- Ами... - замисли се Сидо Йинкс, - не си спомням.

- Ясно ми е – казах аз. - Касовият ти апарат не е свързан с НАП, значи не е редовен.

- Защо трябва да се свързва с НАП? - каза престорено учуден Сидо Йинкс.

- Ами, попитай ги – предложих аз.

Адон се усмихна и продължи да брое пластинките.

- Тук са всичките – потвърди тя.

Сидо Йинкс се поколеба малко и накрая скъса фактурата и касовата бележка.

- Прав си – каза той. - Касовият ми апарат е от преди десетина години. Пък и не е фискализиран. Е, ако се наложи да правя сериозна фирма, ще си взема нов.

- Сидо – обади се Донехра, - а кой ще ти кара совалката?

- Засега ще я държа в хангара – обясни Сидо Йинкс. - Платил съм наем за една година. После ще видя. Но ако ми потрябва услугата ти, мога да си се обадя, остави си номера.

- Аз съм в другото измерение – засмя се Донехра, - как ще се свържеш с мен?

- Нали Дахра ви е направила програма за връзка? - погледна го Сидо Йинкс.

- Не знам докога ще държат предавателя – вдигна рамене Донехра.

- Ще го оставим – каза Нора.

- Добре – кимна Донехра и извади таблета си и го докосна няколко пъти, след което погледна Сидо Йинкс и му каза: - Ще ти изпратя номера си в прекодиран вид. Кажете си твоя номер.

Сидо Йинкс издиктува номера на смартфона си. След няколко секунди получи съобщение.

- Сега просто ми отговори – каза Донехра.

Сидо Йинкс отговори на номера, от който получи съобщението. Донехра извади джобния си телефон и се

обади:

- Чуваш ли ме?

- Много добре! - потвърди Сидо Йинкс.

След това Донехра и Тона взеха багажа си и се приготвиха да си тръгват.

- Нора, обади се където трябва, за да ни разрешат да се върнем – каза Донехра.

- Няма ли да изчакате малко, докато се разбере кога ще си тръгваме и ние? - попита Нора.

- Предпочитаме да си отидем у дома – отвърна Донехра. - Тук ми е малко неспокойно. В тази паянтова сграда...

- А, това ли? - засмя се Нора. - Няма опасност!

Щом ние си спим спокойно в тези сгради, значи са сигурни.

- Вие всеки път рискувате – поклати глава Донехра.

- Е, щом сте решили – вдигна рамене Нора и докосна няколко пъти таблета си.

От джобният телефон на Нора се чу странен сигнал и той се обади. Проведе разговор на дохрон, който Адон ми преведе:

Нора: Слушам.

Глас: За кого искате разрешение? Нали знаете, че трябва да се движите в пакет?

Нора: Те са цивилни. Бяха призовани за помощ в извънредна ситуация.

Глас: Щом са призовани за помощ, значи са мобилизирани.

Нора: Изпълниха задачата и ги демобилизирах.

Глас: Не сте искали нашето разрешение.

Нора: Знаете, че според Традицията, в извънредна ситуация може и да не се иска разрешение.

Глас: Може, ако е в интерес на сигурността на Хронда.

Нора: Да, беше в интерес на сигурността на Хронда.

Глас: Доказателства?

Нора: Изпратих рапорт до Съвета. Там са доказателствата.

Глас: Не съм получил достъп до него. Защо?

Нора: Отговорете си сам и дайте разрешение за двама да преминат след тринайсет сегмента.

Глас: Нямам достатъчно информация.

Пълномощията ми не позволяват.

Нора: А кой има пълномощия?

Глас: Заместникът на госпожа Хронхра.

Нора: Добре. Аз съм заместникът на госпожа Хронхра.

Глас: Доказателства?

Нора: Изпращам електронния си подпис.

Глас: Добре. Прието. Имате разрешение за двама след тринайсет сегмента.

Нора изпуктя и затвори джобния си телефон.

- Чиновници! - каза той. - Какво да ги правиш?

- Какво значи 'тринайсет сегмента'? - попита Сидо

Йинкс.

- Около един час земно време – обясних му аз.

Сидо Йинкс кимна и каза на Донехра:

- Ако искаш, мога да ви закарам. Само че не знам къде е мястото.

- Наистина ли не знаеш? - изненадах се аз. - Нали си детектив?

- С неща, които са свързани с Алтре Мунс и Мундо Майс се справям – обясни Сидо Йинкс. - Но с такива от

други измерения не се бях занимавал досега.

- Добре, аз ще дойда да ти покажа пътя и оттам ще се прибирам у дома – предложих аз.

- Още е опасно – каза Нора.

- Нали си прибрахте госпожа Хронхра? - не се съгласих аз. - Какво тогава?

- Не знам – вдигна рамене Нора. - Имам чувството, че не всичко е свършило. Но, щом си решил. Все пак, нека Адон дойде с теб.

Погледнах я и видях, че няма нищо против.

- Добре – съгласих се аз.

В този момент лампите в коридора изгаснаха.

- Тук постоянно не стига енергия – каза Сидо

Йинкс.

- Не мисля, че този път енергията не стига – обади се Нора, който беше отишъл до прозореца. - Май имаше една тукашна приказка, която бях чувал от различни пришълци. Не я разбирах какво значи, но сега почвам да се досещам. За един ваш пророк става дума.

- Аха! - досетих се аз, когато видях нещо огромно да се спуска над Варна. - „Ако Мохамед не отиде при планината, планината ще отиде при Мохамед“!

Нора само закима. Всички останали стояха със зинали уста и не можеха да кажат нищо.

- К...к...орабът... К...к...орабът... Корабът-майка – пелтечеше Сидо Йинкс.

- Сигурно идва за теб – пошегува се неочаквано Адон и Нора прихна да се смее.

- Да-а – поклати глава Нора. - Това наистина е планина!

За няколко минути небето над Варна не се виждаше.

- Ако кацне над града, ще сринe всички паянтови постройки – обади се Донехра.

Нора се запрeвива от смях:

- Ама ти наистина ли мислиш, че тези постройки са толкова паянтови?

- Хей! - извиках аз. - Какво толкова смешно има?

- Първо Сидо Йинкс, после Донехра... - не спираше да се смее Нора. - Хора, ще ме уморите от смях. Нали знаете, че е невъзпитано. Аз съм началник на полицията на Хронда и нямам право да се смея... Не виждате ли, че траекторията му го отдалечава от града?

- Трябва да се спасяваме! - извика Сидо Йинкс.

- Спокойно – потупа го Нора. - Ти какво? Нали си храбър детектив? Не разбра ли, че не идват тук по собствено желание?

- А как? - наистина не разбра Сидо Йинкс.

- Обади се на твоя човек, как се казваше... - предложи Нора.

- На Инко Нитс ли? - попита Сидо Йинкс.

- Да – кимна Нора. - Мисля, че той знае нещо.

Сидо Йинкс седна на дивана и започна да докосва таблета си. След малко чух гласа на Инко Нитс. Разговорът им горе-долу беше следният:

Инко Нитс: Сидо, какво става?

Сидо Йинкс: Тук каца корабът-майка. Знаеш ли какво става?

Инко Нитс: Къде е това 'тук'?

Сидо Йинкс: Варна, България.

Инко Нитс (след кратка пауза): Да, разбирам. За съжаление, изгубихме връзка с една наша совалка. Оттам можеше да ми дадат повече информация. Ако се появят, ще се свържа с теб.

Сидо Йинкс: Къде сте я изгубили?

Инко Нитс: В същата траектория. Може да се появят и те там.

Сидо Йинкс: Познавам ли ги?

Инко Нитс: Физор Апс, Драгица и Миро.

Сидо Йинкс: Физор Апс? Драгица? Отдавна не съм ги виждал.

Инко Нитс: Ако ги видиш, предай им да се обадят.

Сидо Йинкс: Малка вероятност. Тук има доста народ, не е малко градче.

Инко Нитс: Има слухове, че ще се срещнете.

Сидо Йинкс: Какви слухове?

Инко Нитс: Нали знаеш? Влечугите познават същества, които виждат едновременно във всички времена.

Сидо Йинкс: Това са митове.

Инко Нитс: Добре, митове са, но ти се готви. И оня преводач, дето е до теб.

Сидо Йинкс: Какво той?

Инко Нитс: Ще ви потърсят. Хайде, да приключваме, че ме викат.

Сидо Йинкс ме погледна, вдигна рамене и прибра таблета.

- Ами, да тръгваме – предложи той.

